

ROGUE ONE

ИСТОРИЯ ОТ **МЕЖДУЗВЕЗДНИ ВОИНИ**

АЛЕКСАНДЪР ФРИЙД

Базирана върху идеята на
Джон Нол и Гари Уита

По сценария на
Крис Уайц и Тони Гилрой

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Rogue One: A Star Wars Story*

Copyright © & TM 2017 Lucasfilm Ltd.

www.starwars.com

Превод Александър Драганов

Редактор Сабина Василева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1931-1

STAR WARS™

ХРОНОЛОГИЯ

- I НЕВИДИМА ЗАПЛАХА
- II КЛОНИРАНИТЕ АТАКУВАТ
 - ВОЙНАТА НА КЛОНИРАНИТЕ
 - ТЪМЕН ЧИРАК
- III ОТМЪЩЕНИЕТО НА СИТИТЕ
 - ТЪМНИТЕ СИТСКИ ЛОРДОВЕ
 - ТАРКИН
 - НОВА ЗОРА
 - БУНТОВНИЦИТЕ
 - ROGUE ONE
- IV НОВА НАДЕЖДА
 - НАСЛЕДНИК НА ДЖЕДАИТЕ
 - БОЕН РЕД
- V ИМПЕРИЯТА ОТВРЪЩА НА УДАРА
- VI ЗАВРЪЩАНИЕТО НА ДЖЕДАИТЕ
 - ПОСЛЕДИЦИ
- VII СИЛАТА СЕ ПРОБУЖДА

Преди много години в една далечна галактика....

ПРОЛОГ

ГЕЙЛЪН ЕРСО НЕ БЕШЕ добър земеделец. Това бе само едничък от многото му недостатъци, но и причината да е все още жив. Човек с повече таланти – един различен Гейлн, който можеше да предугади кои посеви ще покълнат в почвата на чужд свят или да разбере дали едно дърво гние, без да бели кората му, – този Гейлн се канеше да се оттегли. Умът му, оставен на воля в полята, щеше да се завърне към теми, които си беше забранил. Този Гейлн, съзнателно или по навик, щеше да се отдаде пак на работата, която го бе запратила в изгнание. Щеше да се загледа в сърцата на звездите и да изчисли теореми с космично значение.

След време щеше да *привлече внимание*. А обесивните му идеи несъмнено щяха да го затрият.

Ала един лош земеделец не разполага с никакво време. Затова истинският Гейлн, онзи, който обитаваше реалността, а не някакъв измислен свят, нямаше проблем да запълни дните си на Лах'му, без да се поддава на изкушенията. Взе бактериални проби от скалите, образувани от вулканични изригвания преди векове, и загледа възхитен вечнозелените мъхове, треви и бурени, които сякаш изникваха от всяка повърхност. Изучи с поглед безкрайните извити могили пред себе си и се зарадва на факта, че още не владееше занаята си.

Конструира тези свои мисли като уравнение, докато зяпаше през прозореца към черния плаж, намиращ се отвъд спретнатите редици от зрееща царевича. Дребничко момиченце си играеше до редовете, подхвърляйки играчката си, изобразяваща малко войниче, която пращаше отново и отново на приключения в прахоляка.

– Пак ли копае? Кълна се, че не е научила думите „разработвам мина“ от мен, но ако продължава така, догодина ще си лягаме гладни.

Думите стигнаха мъчно до съзнанието на Гейлн. Когато ги чу и осмисли, той се усмихна и поклати глава.

– Земеделските дроиди ще поправят щетите. Остави я.

– Не съм и смятала да предприемам каквото и да е

било. Това си е *твоята* дъщеря.

Гейлн се извърна. Устните на Лира се извиха в усмивка. Бе започнала да се усмихва отново в деня, в който напуснаха Корусант.

Понечи да отговори, когато небето изтрещя с гръм, който не бе като от буря. Част от съзнанието на Гейлн се съсредоточи върху жената пред него и дъщеря им, която играеше на плажа. Другата обработи информацията с механична точност. Закрачи безцелно, минавайки покрай Лира и покритата с прибори кухненска маса, към топлия диван, който ухаеше на карамфилов афтършейв. Прекоси прага и достигна до устройство, което изглеждаше като еволюирало на бунището, оставено от цивилизацията от машини – с напукани екрани и провиснали кабели, способни да се пръснат при докосване. Нагласи циферблата и се загледа във видеообраза на екрана.

Някаква совалка кацаше до фермата му.

По-специално Т-3с, клас „Делта“, цялата от остри тгли и студен метал. Зета беше да сканира пейзажа, след като широките ѝ криле се сгънаха при кацането, а двигателите за скорост под тази на светлината угаснаха. Гейлн се взря в допълнителните данни и остави спецификациите да се отпечатат в паметта му – не защото бяха от полза, а защото искаше да отложи мига. Да не мисли за значението на онова, което вижда. Присви очи и си даде три секунди. Две. Една.

Сетне прие, че времето на семейството му в Лах'му е изтекло.

– Лира – каза той. Предположи, че тя е зад него, но не се обърна към нея.

– Той е, нали? – попита тя. Не звучеше уплашена, което стъписа Гейлн повече от всичко друго.

– Не знам. Но трябва да...

– Ще се подготвя – каза тя.

Гейлн кимна, без да вдига поглед от контролното табло.

Той не се паникьосваше лесно. Наясно бе какво трябва да се стори, преговарял го беше в редките дни, когато фермата сякаш сама се грижеше за себе си, или в не толкова редките нощи, в които сънят му убягваше. Подобни приготовления бяха единствените натрапчиви идеи, на които бе склонен да се подчини. Включи друга машина, въведе код и дръпна няколко струни от стената с резки движения. В ума му започна друго броене и ако изчистването на данните не приключеше до пет минути, щеше да започне физически да руши компонентите.

Долови стъпки пред входната врата, тихи и леки. Обърна се и видя как Джин се стрелва вътре. Косата ѝ бе сплъстена, а лицето покрито с прахоляк. Заря-зала беше играчката си на полето. Гейлн почувства неочаквана болка и се уплаши – макар да знаеше, че е абсурдно, – че загубата на Сторми ще я сломи, щом

напуснат фермата.

– Мама...

Лира се отдръпна от купчината дрехи, дейтапади и преносими хранителни дажби, които бе струпала на единия стол, и коленичи пред момичето, чиито бледи, изящни черти повтаряха нейните.

– Знаем. Всичко е наред.

Гейлн ги приближи и изчака, докато дъщеря му го забележи. Заговори ѝ тихо, но тъжно:

– Събери нещата си, Джин. Време е.

Тя, естествено, го разбра. Както винаги, когато нещо бе важно. Ала той нямаше време да се гордее с този факт.

Обърна се към машинариите си веднага щом Джин изтича до стаята си. Изчистването на данните не беше приключило. Имаше и други файлове, за които се налагаше да се погрижи, документи, които трябваше да изтрие още на Корусант, но вместо това бе донесъл на Лах'му. (Защо го бе направил? Носталгия ли бе това? Сбъркана гордост?) Отвори чекмедже, пълно с резервни части от дроиди, и махна ръката на един земеделски робот. Разтвори малък панел, бръкна с пръсти между жиците и измъкна някакъв дейтачип.

– Кодиращото устройство, ако обичаш – каза той.

Лира му подаде метално кълбо с размера на дланта му. Той вкара дейтачипа и преди да може да си позволи каквото и да било съмнение, натисна съединителя.

Кълбото се нагря и изпусна мирис като от изгоряла коса. Той го захвърли в чекмеджето с боклуци и усети хлад в стомаха си.

– Ако има още нещо, побързай – рече Лира с напрегнат глас. Светлината от сензора на контролното табло замига още по-бързо.

– Подготви уреченото място и вземи Джин – каза той. – Аз имам да свърша още нещо.

Лира внезапно преустанови проверката на провизиите си.

– Планът не беше такъв, Гейлн.

– Ще се срещнем тук.

– Трябва да дойдеш с нас.

Очите ѝ бяха като камък. *Усмхни се, моля те, помисли той.*

– Трябва да ви спечеля малко време – отвърна той.

Светлината на сензора потъмня. Малко вероятно изглеждаше да има проблем. Лира остана взряна в него.

– Само аз мога да го свърша – каза той.

Това беше аргументът, който не можеше да бъде оборен. Лира дори не се помъчи. Тя отиде до кухнята и почука по комуникатора, докато Гейлн вървеше към стаята на Джин. Той долови част от думите на Лира.

– Видях... какво се случи. Ще се върне за нас.

Джин стоеше с издутата торба в краката си. Гейлн

огледа малкото неща в тясната стая. Няколко играчки, детско креватче. Лесно бе да се скрие. Да си осигури още няколко минути. Избута една кукла, преди да се върне на прага.

– Ела тук, Джин.

Той се подвоуми какво може да каже, какво впечатление може да ѝ остави, ако всичко отиде по дяволите.

– Не забравяй...

Говореше преднамерено бавно с надеждата думите да достигнат до дъното на съзнанието ѝ.

– Каквото и да сторя, то е за да те защитя. Кажими, че разбираш.

– Разбирам – отвърна Джин, но в същото време сякаш не проумяваше. Как можеше едно осемгодишно дете да разбере? Гейлн долови собствената си глупост, егото си, отекващо в нейния глас. Прегърна я и почувства слабото ѝ, топло тяло до своето. Знаеше какъв хубав спомен да ѝ завещае.

– Обичам те, звездичке.

– И аз те обичам, тате.

Това трябваше да е достатъчно.

Той надзърна към жена си, която стоеше в очакване.

– Гейлн – отвори уста тя. Цялата ѝ суровост си бе отишла.

– Вървете – каза той.

Тя го послуша и поведе Джин със себе си. Той си

позволи лукса да ги изпрати с поглед и дочу за последно как дъщеря му пита объркана:

– А татко?

Сетне излязоха от къщата, а той се завърна към работата си.

Събираше и подреждаше предмети, които не бяха на мястото си. Предимно играчки, дрехите на Лира, неизмитите прибори от кухнята. Натрупа ги в ниши, които двамата с Лира отдавна бяха подготвили. Провери изчистването на данните, което още не беше приключило, и се зае пак с броенето наум. Няколко секунди след петминутната бариера. Това означаваше, че има още малко време, докато очаква посетителите.

Щом Гейлн долови сподавените гласове, приближаващи фермерската къща, два от саморъчно направените апарати за събиране на данни изпуснаха облак пушек, когато веригите им се изпържиха. Той прекрачи входната врата да поздрави новодошлите под облачното небе.

Група в прозирнобяло и лъскавочерно застана на прага му. Водачът им беше мършав мъж на възрастта на Гейлн, облечен в безупречно чиста униформа на офицер, с високо вдигната глава и сковани движения. Вятърът не успяваше да разроши русолявата коса под шапката му. Спътниците му носеха брони, подобни на обвивката на бръмбар, заедно с бластерни пистолети и карабини, като че се готвеха за война. Щурмоваци-

те пристъпиха напред заедно с водача си, следвайки неговото темпо. На Гейлн му се стори, че те съществуваха само за да служат като притурка на своя началник. Мъжът в бяло спря на около три метра от него.

– Трудно е да те намери човек, Гейлн – каза той, без да се усмихва истински.

– Това беше идеята – Гейлн също не се усмихна, макар и да можеше да си го позволи. Способен бе да накара фермата и небето да избледнеят, а щурмовациите да се превърнат в сенки. Можеше да се озове в кабинет на Корусант или да си позволи да вярва, че спори със своя приятел и колега Орсън Креник.

Представи си го за миг, но от носталгията нямаше смисъл. Орсън със сигурност знаеше това не по-зле от него.

Орсън подръпваше ръкавиците си, докато изучаваше нивята с пресилено въртене на шията си.

– Човек с твоите умения да се занимава със селска работа...

– Това е мирен живот – отговори му Гейлн.

– Но и предполагам, че е доста самотен.

С тези свои думи Орсън обяви залозите в играта. Гейлн не се изненада.

– Откакто Лира почина, да – отвърна той.

Устните на Орсън потрепнаха в ъгълчетата, сякаш бе изненадан.

– Моите най-искрени съболезнования – рече той, а

после махна на шурмоваците и заговори още по-стро-го: – Претърсете къщата и изгасете всички машини. Техниците ни ще ги прегледат.

Четирима от шурмоваците послушно се отправиха към прага. Гейлн отстъпи, за да ги пусне да минат.

– Не вярвам – поде Орсън – да си поставил капани? Нещо, което да нарани някой патриот, който изпълнява дълга си?

– Не.

– Не – съгласи се Орсън. – Винаги съм намирал постоянството ти за ободряващо. Гейлн Ерсо е *честен* човек, не му влияят нито стресът, нито обстоятелствата.

Щурмоваците си подвикнаха нещо един на друг в къщата зад Гейлн и той сподави подтика си да се обърне.

– Честен... може би. И все пак обикновен човек.

Орсън разпери ръце, за да покаже, че не възразява. Тръгна към шурмоваците в къщата, след което се спря.

– Кога почина? – попита той.

– Мисля, че преди две-три години. Всичко тук се слива в едно.

– Беше прекрасна, силна жена. Знам, че много я обичаше.

– Какво искаш?

Това изказване се оказа грешка. Гейлн едва при-

кри гримасата си, когато чу собствените си думи, когато разпозна напрежението в собствения си глас. Колкото по-дълго играеше играта, толкова повече време имаха Лира и Джин, за да избягат. Но вместо да отвърне нетърпеливо, Орсън отговори спокойно с престорената откритост на човек, твърде уморен, за да лъже.

– Работата не спори, Гейлън. Трябва да се върнеш.

– Имам вяра в теб и хората ти.

– Нямаш – сопна се Орсън. – Никога не си бил чак толкова скромнен.

– А ти имаш прекалено слаба вяра в собствените си умения – рече откровено Гейлън. – Казах ти го още като бяхме деца. Можеше да постигнеш всичко, което направих и аз, но предпочете да се замесиш в политиката, вместо да залягаш над теорията. Винаги съм уважавал решението ти, но не му позволявай да стесни светогледа ти.

Всичко това беше вярно. Каза го, за да нарани Орсън, да го уязви именно заради съмненията му. Гейлън запази интонацията си равна, като че водеше нормален разговор. Може би леко вбесяващ, но гневът на Орсън не го плашеше. Притесняваха го концентрацията, ефективността и бързината му. Не дивият гняв.

Орсън само сви лице в гримаса. Усмивка, за която му бе трудно да се насили.

– Ти ще се върнеш.

Играта свършва, помисли си Гейлн и изпъна гръб.

– Няма. Тук ми е мястото.

– Да копаяш на нивата? Та ние бяхме на границата на величието, Гейлн. *Толкова* близо до това да осигурим мир и стабилност в галактиката.

Зад Гейлн се разнесе звук от трошене на керамика, докато шурмоващите продължаваха търсенето си. Наум той пресметна чиниите и вазите, а после захвърли списъка в забрава. Нищо в тази къща нямаше значение.

– Бъркаш мира с ужаса. Излъга за онова, което строяхме.

– Само защото ти поиска да повярваш.

– Ти искаше да убиваш хора.

– Все отнякъде трябва да се започне – сви рамене Орсън. Аргументът не го притесняваше.

Гейлн едва не се разсмя. Помнеше времето, когато можеше да се смее заедно с Орсън, вместо да изпитва единствено глуха съпротива.

От къщата се дочу трясък. Разбиваха мебелите в търсене на скривалища. Скоро Орсън щеше да открие доказателствата, които му трябваша.

– Не мога да помогна, Креник.

Узви го. Отречи се от приятелството.

– Умът ми не е такъв, какъвто беше едно време.

Сега можеше само да говори, а не да убеждава, разгневява или да прави каквото и да било друго, освен да

печели още няколко безценни мига на Лира и Джин.

– Мислех, че е просто работата. Стоях си през нощите, помнех уравненията и теоремите, ала не успях да ги задържа за дълго в ума си. Отдавах го на изтощението, на факта, че съм занемарил навичките на съсредоточения интелект... – Той поклати глава. – Но не е само това. Сега вече трудно си спомням и най-простите неща.

Орсън долепи един до друг покритите си с ръкавици пръсти. Очите му заблестяха от жестоко удоволствие.

– Например детето ти? Гейлън, ти си прекрасен учен, но ужасен лъжец.

На Орсън не му бяха нужни щурмоваците, за да докладват за допълнителното легло или играчката, оставена на полето. Гейлън повече нямаше да може да отлага нищо. Нямаше надежда да скрие присъствието на семейството си на Лах'му.

Молеше се Лира да се е справила по-добре. Тя никога не го бе проваляла досега.

Той прогони дори тази мисъл, за да си представи дъщеря им в ръцете ѝ.

* * *

Лира тичаше, увила пръсти около крехката китка на дъщеря си. Дърпаше я без капка нежност. Чу как Джин приплаква от болка, усети как момиченцето се

спъва зад нея и ѝ се прииска да го прегърне с две ръце, да го пренесе над скалите, притискайки го до гърдите си.

Искаше, ала не можеше да пренесе дъщеря си и същевременно да остане приведена достатъчно дълго, за да се възползва от хълмовете, които ги скриваха. Не можеше да добави още двацет и пет килограма към дрехите, които носеше на гърба си, и да поддържа същата скорост. Лира обичаше дъщеря си, но само любовта не стигаше, за да ги спаси днес.

Тя винаги бе била прагматичната в семейството.

Проклет да си, Гейлън, помисли тя, задето ни отпрати.

Забеляза някакво движение с крайчеца на окото си и се обърна, за да се убеди, че това не е вятърът. Притисна Джин надолу, докато се навеждаше към влажната почва. Стомахът вече я болеше от тичането. Студенещата пръст охлади тялото ѝ, но челото ѝ щипеше от пот и страх. Надникна иззад скалите, ала само за да забележи половин дузина фигури – черни шурмоваци, водени от офицер в бяла униформа, крачеха към къщата.

Не просто офицер в бяла униформа. Орсън Креник предвождаше убийците си към къщата им. Към Гейлън.

– Мамо... – прошепна Джин, докато я дърпаше за ръката. – Познавам този човек.

Изреченото изненада Лира. Джин обаче притежаваше ума на баща си, макар и да не споделяше неговите обсесии. Паметта ѝ бе много по-добра от тази на Лира.

Това е Орсън, специалният приятел на баща ти, щеше ѝ се да ѝ каже тя. – Копеле, което лъже и се има за велико.

Вместо това прошепна:

– Шшт – и долепи два пръста до устните на Джин, преди да я целуне по челото. – Трябва да продължим напред. Не им позволявай да те видят, става ли?

Джин кимна, но изглеждаше ужасена.

Двете се движеха редом, толкова бързо, колкото Лира смогваше, докато се отдалечаваше снишена така, че да не я видят. Краката я боляха, докато отвеждаше Джин към основата на комуникационната кула. Спря отново, за да погледне към къщата.

Не можеше да зърне Креник от щурмоваците, не бе в състояние да установи и дали Гейлн се е показал, ала групата им спря пред входната врата. Лира внезапно си представи как бронираните фигури вдигат огнехвъргачки и превръщат къщата в пепел и стопен метал, докато съпругът ѝ крещи вътре...

Но знаеше истината. Щом Креник ръководеше нещата, Гейлн щеше да оцелее дълго, след като те двете вече бяха мъртви. Нямахше да има друг избор, освен да работи за онзи човек, докато остарее, докато интелек-

тът не му изневереше и Империята не преценеше, че вече не ѝ е полезен.

Лира осъзна, че е взела решение.

Свали чантата си и започна да рови в съдържанието ѝ, докато не откри онова, което ѝ трябваше. Остави купчината дрехи в тревата и сложи длани върху раменете на Джин. Момичето трепереше, но срещна очите на майка си.

– Знаеш къде да идеш, нали? – попита го Лира. – Чакай ме там. Не излизай при *никой* друг, освен ако не съм аз.

Джин не отговори. Лира съзря сълзите в очите ѝ. Един вътрешен глас ѝ прошепна: *Напуснеш ли я сега, тя умира. Взе ѝ всичките сили.* Ала Лира бе отсъдила. Съпругът ѝ имаше по-голяма нужда от нея отколкото от дъщеря ѝ.

Тя бързо се пресегна към гърлото си и избута грубата дреха, докато пръстите ѝ не уловиха увиснал на низ. Свали огърлицата си и се загледа в украшението, което се разлюля от вятъра. Назъбеният мрачен кристал беше покрит с писмена от едната страна. Тя внимателно постави огърлицата на врата на Джин. Момичето не мръдна.

– Вярвай в Силата – каза Лира и си наложи да се усмихне.

– Мамо...

– Ще се върна – прошепна Лира. – А сега тръгвай!

Тя прегърна Джин – *не го прави за твърде дълго, не ѝ оставяй време да размисли* – и завъртя момичето, избутвайки го нататък. Лира загледа как дъщеря ѝ се запрепва сред скалите и изчезва от взора ѝ.

Сега отново трябваше да се съсредоточи. Джин щеше да е в безопасност. В безопасност, ако Лира стореше това, което бе наумила, и още повече, ако успееше в него. Тя погледна назад към къщата и групичката, събрала се на прага, вдигна купчината дрехи и се върна по пътя, по който бе дошла. Остана приведена над земята и ускори крачка, когато забеляза как четирима шурмоващи влизат в къщата и зарязват Гейлън и Креник един до друг. Чу гласовете им отдалеч. Креник заявяваше нещо от рода на: *трябва да започнем отнякъде*.

Не бе очаквала да ѝ се открие пролука толкова бързо. Искаше повече време, за да обмисли нещата, но нямаше гаранции, че скоро ще хване Креник с по-малко телохранители. Изопна рамене и забърза ход, притиснала дрехите до себе си.

Креник я видя пръв, макар да заговори само Гейлън.

– О, я виж ти! Ето я и Лира, възкръснала от мъртвите. Това е чудо!

Гейлън се обърна към нея. Рядко бе разпознавала такава болка, изписана на лицето му.

– Лира... но той гледаше през нея, търсейки Джин

сред полята.

Тя почти се накара да се усмихне.

Черните шурмоваци насочиха оръжията си.

– Спрете! – излая Креник. Лира остави дрехите да паднат на земята и взе бластера, който бе скрила под купчината. Вдигна дулото към Креник, долавяйки хладния метал на спусъка под пръста си. Не погледна към шурмоваците. Ако я застреляха, тя просто трябваше да мръдне пръста си.

Шурмоваците бяха със свалени оръжия. Креник се ухили на Лира.

– Досадна както винаги.

– Няма да ми го отнемеш – отвърна Лира.

– Не, разбира се. Ще ви взема всичките. Теб, детето. Ще живеете в удобства.

– Като заложници.

Бе съществувала така или по подобен начин и преди. Нямахше желание да го повтаря.

– Като герои на Империята – рече спокойно Креник.

– Лира, свали го – чу тя гласа на Гейлн. Загрижеността в тона му сякаш натисна ръката ѝ надолу, като че бе положил длан върху китката ѝ. Ала тя остана с вдигнат бластер, без да обръща внимание на мъжа си.

Креник вече не се усмихваше, а Лира изля душата си в заплахите, които зареди. Представяла си беше този момент и преди. Наум си беше подготвила реч

за човека, който бе съсипал живота ѝ няколкократно. Ето защо се почувства като насън.

– Ще ни пуснеш – каза тя. – Ще го направиш, понеже си един егоцентричен страхливец. Сигурна съм, че ако началниците ти те пощадят, ще тръгнеш подире ни отново. Нямам проблем с това. Но *точно сега* ще останем на свобода. Ясна ли съм?

– Помисли внимателно – кимна едва-едва Креник. Тя усети как щурмоваците се напрягат и някак осъзна, че Гейлън я наблюдава, обзет от ужас. Също така схвана, че е преценила погрешно страхливостта на Креник. Или той се бе променил през последните години, или тя никога не го бе познавала истински.

Джин щеше да е в безопасност.

Вероятно още можеше да спаси съпруга си.

– Никога няма да спечелиш – додаде тя.

Креник килна глава, подигравателен жест към победен противник.

– Давай – каза той.

Лира натисна спусъка и долови отскачането на бластера, когато около нея блеснаха светлини и горещи лъчи я пронизаха в гърдите. Чу изстрелите на щурмоваците чак след като изпита болката – тъпа, почти упоителна, сновяща нагоре и надолу по тялото, иглички с ореоли от агония. Мускулите ѝ започнаха да трептят като струни. Гейлън крещеше името ѝ, докато тичаше към нея, ала тя не можеше да го види.

Зърна само Креник, който стискаше почернялото си димящо рамо, ръмжейки от болка.

Ако Лира можеше да извика, щеше да го направи, но не от мъка, а от ярост. Не бе в състояние обаче, затова потъна в мрака с горчивина в душата.

Последната ѝ мисъл беше: *Съжалявам, че Гейлън ме видя такава.*

Онова, което чу накрая, бе как Гейлън крещи името ѝ, а нечий грачещ глас нарежда:

– Те имат дете. Намерете го!

Но вече не можеше да разбере думите.

* * *

Джин не беше лошо момиче. Като цяло бе послушна. Когато родителите ѝ кажеха да свърши нещо, *почти винаги* го изпълняваше. Не много бързо, но в крайна сметка се случваше (*почти винаги*). Не заслужаваше да я наказват. Знаеше, че не трябваше да оставя майка си да говори с баща ѝ и човека в бяло. Но не можеше да знае какво ще стане. Не можеше да знае какво ще предприемат щурмоваците.

За нея ли приказваха? Нейна ли беше вината?

Майка ѝ не се движеше. Баща ѝ я държеше в ръцете си. Джин се разплака, но сподави писъка си, понеже трябваше да е смела. Просто трябваше.

Прозряла бе колко уплашена беше мама. Които и да бяха странниците, Джин знаеше, че ще наранят и

нея.

Знаеше и какво се налага да стори. Да се държи прилично. Да направи всичко по най-добрия начин.

Трудно ѝ бе да диша, докато бягаше. Носът и очите ѝ бяха протекли, чувстваше гърлото си подутото и запушено. Долови гласове в далечината, електронни гласове като на дроиди или приглушени комуникатори.

Щурмоваците идваха подире ѝ.

Задъхваше се шумно, което щеше да я издаде. Лицето ѝ гореше така, че можеше да се види от километри.

И все пак знаеше накъде отива. Татко ѝ се беше престорил, че всичко това е игра. Всички онези пъти, когато бе искал да играят на гоненица, на криеница... ала тя беше наясно с истината. Веднъж бе питала майка си за това. Тя бе хванала ръката на Джин и бе отвърнала: *Продължавай да се преструваш, че е игра. От това на татко ти ще му стане по-добре.*

Тя и сега искаше да се престори, но не беше лесно.

Намери мястото, което татко ѝ ѝ бе показал сред струпаните скали. Дръпна капака, закрепен в склона на хълма. Трепереше толкова силно, че едва го извлачи. Вътре имаше стълба, която водеше към по-ниско ниво, но Джин остана до капака и наново го захлупи. Лъч светлина се прокрадна през отвора и освети прахта под нея. Тя прибра колене до гърдите си и запя една от песните на майка си, поклащайки се

напред-назад, без да обръща внимание на сълзите, капещи по лицето ѝ, нито пък на мръсните си ръце. Това бе част от играта. Само трябваше да чака. Така ѝ бяха казали. После някой от двамата, мама или татко, щеше да я вземе.

Надуши пушек, който накара очите ѝ да засмъдят по-зле от сълзите. Видя сенките на шурмоваците, които крачеха през скалите, но макар да минаха няколко пъти покрай капака, така и не го забелязаха. Изобщо не усетиха подслона. Щом светлината на деня избледня, те си тръгнаха и Джин слезе надолу по стълбата.

Ниското ниво беше твърде малко, за да ѝ е удобно, натъпкано с храна, машини и контейнери, но все пак смогна да седне там. Намери фенер и се взря в немощната му светлина, трептяща в нощта, докато слушаше бурята отвън и плясъка на дъждовна вода по хълма отгоре. Опита да заспи, но не успя да задържи съня си за дълго. Капките дъжд се прокрадваха в пещерата и се стичаха по челото и ръкавите ѝ, независимо от това как се наместваше.

Капките се промъкнаха дори в съня ѝ – влажни удари, които понякога поваляха майка ѝ.

Когато утрото настъпи, тя се събуди от звука на стържещ метал някъде над нея. За миг сънищата и реалността се сляха в едно и тя помисли, че най-накрая някой бе пристигнал – мама или татко. Повярва, че вчерашният ден е бил кошмар и това бе поредната

игра на баща ѝ.

Ала само за момент.

Погледна нагоре. Капакът се откряна, а силуетът, очертал се над нея, беше на бронирана фигура с тъмно, обсипано от белези лице. Мъжът стрелна Джин с очи, които блеснаха на светлината на фенера, и заговори заповеднически:

– Излез, дете. Дълъг път ни чака!

* * *

Орсън Креник наблюдаваше Гейлн на борда на совалката и се питаше кога мъжът най-после ще се откъсне от носилката, върху която бе положен трупът на съпругата му.

– Ще я отведа у дома – каза Креник. – Обещавам.

Гейлн не отговори нищо и погали ръката на съпругата си.

Какво друго можех да очаквам, запита се Креник.

Лира щеше да оцелее, ако не беше собствената ѝ глупост. Креник бе рискувал живота си за Гейлн и семейството му. Даде на Лира възможност да се предаде, вместо незабавно да нареди на щурмоваците си да я разстрелят. *Това* щеше да е по-безопасно за нея. Неговите щурмоваци, ескадронът на *смъртта*, не бяха добри хора. Ако зависеше от тях, срещата щеше да завърши далеч не толкова милостиво.

А тя го бе простреляла!

Помъчи се да пощади Лира, за да успокои Гейлн, разбирайки, че един гений работи най-добре, когато нищо не го разсейва. И да, щеше да го направи заради уважението, ако не и поради приятелството, което някога бяха имали с Гейлн. Но самоволното изгнание на Гейлн го бе променило, той вече не беше човек на хладнокръвните разсъждения, способен да интерпретира фактите без предразсъдъци. Каквото и да кажеше Креник, каквото и действие да предприемеше, Гейлн щеше да го възприеме като част от коварния план на властолюбив и амбициозен човек. Това дразнеше Креник, естествено. Така да пренебрегват годините му на труд. Можеше обаче да *използва* този факт. Ако Гейлн откажеше да се промени (а може би човек, променил се толкова рязко веднъж, можеше да го направи отново?), то тогава Креник щеше да изиграе ролята на чудовище, за да си осигури съдействието му.

Превръзката на рамото му обездвижваше ръката му. Щяха да му трябват седмици, ако не и месеци, преди да се възстанови, както и кой знае колко много часове в медицинските резервоари с бакта. Болката щеше да е сериозна, след като действието на аналгетичите отминеше. Това можеше да му прости, но загубата на време – не.

Каквото и дълг да имаше към Гейлн, той вече бе изпълнен.

– Ще намерим детето – каза той настоятелно.

Гейлн не отклони поглед от тялото на Лира (още един подарък от Креник, та кой друг би я върнал у дома за почетно погребение?!).

– Мисля, че ако още не си я открил – промърмори Гейлн, – надали ще успесш тепърва.

Креник настръхна, но в думите имаше истина. Джин очевидно бе получила помощ от някой външен човек, за което свидетелстваше и сигналът, изпратен от къщата. Креник не смяташе да подценява компетентността на спасителя ѝ. Надяваше се разследването на комуникационните кули да разкрие детайлите, въпреки че Гейлн ги бе повредил. Резултатите щяха да предопределят дали той можеше да обърне ситуацията в своя полза.

Ако Гейлн не бе сигурен за съдбата на дъщеря си и бе изпратил общ зов за помощ или бе предложил награда на всеки контрабандист и ловец на глави наоколо – то тогава преследването на Креник щеше да накара Гейлн да му сътрудничи. Гейлн никога нямаше да си го признае, но можеше да бъде успокоен от мисълта, че дъщеря му е в ръцете на Империята.

От друга страна, ако Гейлн знаеше *точно* кой е спасил Джин, вероятно беше най-добре да я оставят на мира и да използват заплахата за намеса от страна на Империята, за да си осигурят съдействието му.

Всичко това, осъзна внезапно Креник, обаче бе грижа за друг ден. До такава степен беше погълнат

от мисията си, че не можеше да оцени собствената си победа.

След дългото търсене Гейлн отново беше в ръцете му. Проблемите около научната работа и инженерния проект, които преследваха екипите на Креник, скоро щяха да изчезнат. Постоянният тормоз от хора като Уилхъф Таркин – бюрократи без реална представа за мащабите на постигнатото от Креник – скоро щеше да престане. Това си бе повод за празник.

Креник се усмихна на Гейлн и поклати доволно глава.

– Ще почетем жена ти. Ще направим служба веднага щом стигнем Корусант. Но преди това ще се радвам да поприказваме за работата.

Най-сетне Гейлн се обърна към Креник и го изгледа с презрение.

А после почти недоловимо кимна.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ ДАННИ:
ОБНОВЕННИ ДАННИ ЗА БУНТОВНИЧЕСКИЯ АЛИАНС

[Документ #N13814 („Ситуационен анализ относно Джеда и т.н.“), подпечатан около тринайсет години след призовката до Гейлър Ерсо от Орсън Креник. Из личните документи на Мон Мотма.]

Няма неоспорими доказателства за междупланетарен инженерен проект, който да отнема имперски ресурси (като жива сила, финанси и материали) в голям мащаб. Това остава основното от самото начало на нашето разследване.

Но както и преди, ние смятаме това изследване за недостатъчно, а ситуацията ни за критична.

Огромни имперски сили са разположени в стратегически незначителни светове като Джеда, Патрийм, Еаду, Хоруз и още дванайсет други. Честите комуникационни прекъсвания правят анализа на тези сили изключително труден. Сериозно подозираме, че списъкът ни е нито точен, нито пълен.

Въпреки това знаем, че в по-голямата си част тези светове съдържат апаратура за извличане на ресурси,

производство, научни изследвания и развитие. Най-вече установихме, че няколко от тези свята споделят и протоколи за сигурност, които далеч надхвърлят стандартните имперски норми.

Засякохме множество съобщения, изпратени до Орсън Креник, директора по разработката на имперско оръжие, който е далеч от тези светове. Все още не сме успели да ги дешифрираме. Засякохме и изобилие от съобщения, изпратени до някой си Гейлърн Ерсо, идващи пак от тези светове. Все още не сме съумели да ги дешифрираме или пък да потвърдим, че този Гейлърн Ерсо е някогашният ръководител на множество високоенергийни проекти (включително „Небесна сила“ – виж бележките), които в миналото се намираха на Корусант.

Засякохме множество съобщения, говорещи за оръжия от бъдещето с неясен мащаб. Опитите ни да наблюдаваме имперската дейност по този въпрос завършиха със загубата на няколко агенти. Нуждаем се от допълнителен персонал. Стремехте ни да си осигурим сътрудничеството на Соу Герера от Джеда прекъснаха по препоръка на генерал Ян Додона.

Разбираме, че притесненията ни не срещат еднозначна реакция сред Ръководния съвет на Алианса. Не

подлагаме на съмнение това, че разузнавателните ни усилия трябва да са съсредоточени върху Сената, ако искаме да имаме надежда за мирно политическо решение на голямото противопоставяне. Няколко анализатори отказаха да добавят имената си към този документ от страх, че му придават „незаслужена достоверност“.

Това обаче не е теория на конспирацията, а незнанието няма да ни защити от онова, което Галактическата империя строи. Предстои пълен доклад.